

Arrest

nr. 120 373 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine en afkomstig te zijn uit Conakry. U verklaart uw studies met betrekking tot het behalen van het baccalaureaat te zijn begonnen maar gestopt te zijn met studeren in 2005 en daarna nooit gewerkt te hebben. In 2005 is uw vader overleden, waarna uw moeder is hertrouwd met de broer van uw vader, (T.S.S.). Op 30 januari 2006 bent u in Timbo, Mamou door deze oom uitgehuwelijkt aan (E.-A.B.). Tien dagen voor uw huwelijk werd u besneden. U was nog niet besneden en uw oom wou geen meisje uithuwelijken dat niet proper was. U geraakte echter niet zwanger van uw man. Tien maanden na uw huwelijk begon u ook een relatie met (C.-I.J.), een Sierraleoonse handelaar, die u al kende sinds u naar school ging. Toen uw man de stad uit was voor zaken ontdekte u dat u zwanger was van uw minnaar. Drie maanden voor de bevalling ging u naar Mamou waar u beviel op 16 november 2007 van uw dochter (I.J.). Uw dochter

bleef vier maanden bij u in Mamou en ging daarna bij haar vader wonen. Uw echtgenoot kwam niet te weten dat u een dochter had gekregen. Sinds zij bij haar vader ging wonen heeft u geen contact meer met uw dochter en u zette ook de relatie met (C.-I.J.) stop. In 2012 zag u uw dochter echter voor het eerst terug. U nam haar mee naar uw moeder om haar aan haar te laten zien. Toen u samen met een vriend van (C.-I.J.) terug keerde van bij uw moeder stond u in de file. Ook uw echtgenoot stond in die file en hij zag u met deze man. Er ontstond een ruzie en op die manier kwam uw echtgenoot te weten dat u reeds een dochter had. Uw echtgenoot was razend, hij scheerde uw haar af, sloeg u en sloot u op in het hondenhok. Er werd peperpoeder in uw geslachtsdelen gestrooid zodat u geen andere mannen meer zou willen. Uw man en uw oom dreigden ermee u te herbesnijden vooraleer ze u zouden vermoorden. Op 17 januari 2013 stuurde uw tante langs moederskant vier mannen om u te bevrijden. Zij brachten u naar uw tante in Anta, Matoto. U verbleef daar enkele dagen vooraleer u het land verliet. Op 27 januari 2013 kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest van 21.02.2013 neer dat bevestigt dat u een besnijdenis van het type 1 onderging.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw echtgenoot en uw oom aan vaderszijde nadat zij te weten kwamen dat u een buitenechtelijk kind heeft. Doorheen uw verklaringen konden er echter ernstige vraagtekens worden gesteld bij uw beweerde gedwongen huwelijk, buitenechtelijke relatie en bijgevolg eveneens bij uw buitenechtelijk kind.

Er zijn verschillende aanwijzingen waardoor uw buitenechtelijke relatie met (C.-I.J.) ernstig in twijfel kan worden getrokken. Immers, het is opmerkelijk dat u, indien u daadwerkelijk een relatie met (C.-I.J.) had gehad en u van hem hield zoals u beweert, u geen inspanningen zou hebben geleverd om een leven met hem op te bouwen en u in de jaren na de geboorte van uw dochter niets deed om uw situatie enigszins te verbeteren. Dit zorgt er voor dat er sterk aan kan worden getwijfeld dat u er een buitenechtelijke relatie en een buitenechtelijk kind op na hield. Ofschoon u (C.-I.J.) al kende toen u een huwelijk met uw huidige echtgenoot werd opgedrongen durfde u niet aan uw oom voor te stellen om met (C.-I.J.) te huwen om dit gedwongen huwelijk te vermijden (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.22). Uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-Generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, le mariage – april 2013) blijkt echter dat een gedwongen huwelijk een marginaal en bijna onbestaand fenomeen geworden is in stedelijke context. Het betreft voornamelijk zeer jonge meisjes, die in een landelijk milieu leven en afkomstig zijn uit een aan de tradities gehechte familie. De meest voorkomende vorm van huwelijk in Guinee is het gearrangeerd huwelijk. Voor het huwelijk zijn er in dat geval lange onderhandelingen tussen de families, waar het meisje op actieve wijze in tussenkomen via haar moeder, die met haar echtgenoot onderhandelt. De echtgenoot zal geen beslissing nemen betreffende een huwelijk zonder overleg met zijn vrouw die met haar dochter zal overleggen. **Het is dan ook meer dan opmerkelijk dat bij die onderhandelingen nooit uw vriend als alternatieve huwelijkskandidaat aan bod is gekomen.** U verklaart dat dit volgens de traditie van de Peul niet mogelijk is. Men kan, volgens uw verklaring, nooit trouwen met een man waar men al een relatie mee had voor het huwelijk (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.22 en p.29). Uit bovenstaande informatie blijkt daarentegen wel dat steeds meer jonge vrouwen in een stedelijke context er in slagen om hun echtgenoot zelf te kiezen. Daarnaast zou ook de moeder van (C.-I.J.) geen voorstander geweest zijn van jullie relatie (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.23 en p.30) en was u bang problemen voor uw moeder te creëren als u samen met uw vriend wegliep (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.29). **Dat u zich hierdoor liet afschrikken terwijl u eerder wel in staat bleek om uw vriend meer dan wekelijks te ontmoeten toont aan dat er geen geloof kan worden gehecht dat u er daadwerkelijk een buitenechtelijke relatie op na heeft gehouden.**

U deed vervolgens geen pogingen om aan uw man te ontkomen hoewel u nochtans verklaart dat u, ook los van uw buitenechtelijk kind, geen goeie relatie met hem had en dat jullie altijd ruzie hadden (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.11). U had evenwel, vooraleer uw echtgenoot ontdekte dat u een buitenechtelijk kind had, ruimschoots de mogelijkheid om uw echtgenoot te ontvluchten gezien hij niet vaak in Conakry was en vaak in Foutah en Liberia verbleef (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p. 13 en p.25-26). Aangezien daaruit blijkt dat u vaak alleen werd gelaten kan evenmin geloof worden gehecht aan de strikte regels die door uw echtgenoot zouden zijn opgelegd en uw verklaring dat u zelden buiten kon gaan (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.9-10). Indien uw echtgenoot zo vaak in het buitenland verbleef kon hij immers de naleving van deze regels onmogelijk controleren. Ook toen u zwanger werd blijkt op geen enkel moment uit uw verklaringen dat u maar zou overwogen hebben uw man te verlaten en een leven op te bouwen met uw vriend, hoewel u verklaart dat jullie van elkaar

hielden (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.21). Scheiden van uw echtgenoot was volgens uw verklaring niet bespreekbaar (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.24). Ook wat dat betreft kan gewezen worden op de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-Generaal waaruit blijkt dat er verschillende organisaties bestaan die de rechten van de vrouwen verdedigen, ook in het geval van gedwongen huwelijk of bij een scheiding. Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties, zodat het niet aannemelijk is dat u nog nooit van hun bestaan zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.24) indien u werkelijk met deze problematiek geconfronteerd zou zijn geweest.

Toen uw echtgenoot Conakry had verlaten knoopte u een onstuurlijke relatie aan met uw vriend waarbij u hem meerdere keren per week zou hebben gezien (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.23 en gehoorverslag CGVS dd 23.09.2013 p.5). Toen u ontdekte dat u zwanger was werd de relatie beëindigd en had u opnieuw geen contact meer met uw vriend. Na uw bevalling probeerde u hem niet meer te contacteren en wist u zelfs niet precies waar hij en uw dochter zich bevonden (gehoorverslag CGVS dd 23.09.2013 p.9) maar u vermoedt in Sierra Leone (gehoorverslag CGVS dd 23.09.2013 p.9).

Uw eerdere verklaringen dat hij grote steun voor u betekende komt niet overeen met deze abrupte verbreking van alle contact, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan deze buitenechtelijke relatie en aldus evenmin aan het bestaan van uw buitenechtelijke dochter.

U verklaart dit door aan te halen dat uw moeder heel kwaad was op (C.-I.J.) en u verbood om nog enig contact met hem te onderhouden, en dat ook de moeder van (C.-I.J.) niet wou dat jullie nog contact hielden (gehoorverslag CGVS dd 23.09.2013 p.9). Aangezien u eerder al het lef had om tegen uw geloof en tradities in te gaan door stiekem een buitenechtelijke relatie aan te gaan is het uiterst opmerkelijk dat u nu geen enkele inspanning levert om nieuws over hem en uw dochter in te winnen. U verklaart enkel vaak door de wijk te zijn gewandeld waar zij voordien woonden om te kijken of u uw dochter daar zag (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.12). Bovendien is het ook meer dan opmerkelijk dat u, ook nu u in België verblijft, geen enkele inspanning levert om met (C.-I.J.) of uw dochter in contact te komen. Sinds uw aankomst verklaart u enkel eenmaal contact te hebben gehad met uw tante maar dat zij u niets over hen weet te vertellen (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.14 en dd 23.09.2013 p.2). **Dit gebrek aan continuïteit in uw relatie en uw interesse in zowel uw vriend als uw dochter zorgt ervoor dat er ernstig kan getwijfeld worden aan uw verklaringen.**

Dat u al die tijd bijzonder weinig interesse toont in zowel uw dochter als uw vriend maakt het **weinig aannemelijk dat u, eenmaal u uw dochter had gezien, onmiddellijk de beslissing nam om met haar op pad te gaan om haar aan uw moeder te laten zien**, hoewel u wist dat uw moeder niet van uw dochter hield omdat zij een buitenechtelijk kind was (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.19 en dd 23.09.2013 p.14). U verklaart van bij het begin van uw zwangerschap te hebben beseft dat het het einde van uw leven kan zijn als uw echtgenoot ontdekt dat u een buitenechtelijk kind heeft (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.25). Dat u deze uiterst risicovolle en impulsieve beslissing zou nemen, na jaren niets te hebben ondernomen, is onlogisch. Bovendien bestaat de kans dat u bij uw moeder ook uw oom aantreft, wat het risico nog vergroot. Deze houding staat in schril contrast met de eerdere voorzichtigheid die u aan de dag zou hebben gelegd door alle contact te verbreken. U verklaart bovendien dat u niet had gedacht dat u enig risico liep aangezien u samen was met verschillende mensen en zij niet zouden denken dat zij uw dochter was. U was op dat moment heel tevreden en dacht niet dat u iets riskeerde (gehoorverslag CGVS dd 23.09.2013 p.14). Dit nonchalante gedrag en deze tegenstrijdigheid met uw eerder geuite diepe vrees voor de ontdekking dat u een dochter had, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid wat betreft uw vermeende buitenechtelijke dochter. Daarenboven spreekt u zichzelf ook tegen wat betreft de aanwezigen toen u uw echtgenoot tegen het lijf liep in de file en de discussie ontstond waardoor uw man te weten kwam dat u reeds een dochter had. Eerst verklaart u samen met uw dochter, haar tante en een vriend van haar vader naar uw moeder te zijn gegaan. Daarna zou u samen met een vriend van (C.-I.J.) met de auto terug zijn gekeerd. Toen de discussie met uw echtgenoot ontstond verklaart u echter dat ook uw vriend, (C.-I.J.), hierbij aanwezig was (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.19-20 en dd 23.09.2013 p.14). Dat u de situatie die de directe aanleiding vormt tot uw vertrek uit uw land van herkomst, en waarvan men dus kan verwachten dat dit een diepe indruk op u naliet, niet duidelijk kan schetsen ondermijnt danig uw geloofwaardigheid. Het is vervolgens ook zeer merkwaardig dat uw vriend het bestaan van uw dochter zich zomaar zou laten ontvallen omdat u beledigd werd (gehoorverslag CGVS dd 23.09.2013 p.14-15). Het is uiterst onwaarschijnlijk dat hij zo licht met deze informatie zou omspringen terwijl hij al meerdere jaren zou hebben meegewerkt aan het verborgen houden van uw dochter.

Ter volledigheid kan er nog gewezen worden op een aantal bijkomende tegenstrijdigheden op cruciale punten binnen uw asielrelaas. Omtrent de afspraken die werden gemaakt na de geboorte van uw dochter bent u niet eenduidig. U verklaart in eerste instantie dat uw vriend zelf het plan naar voor bracht om voor uw dochter in te staan (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.24), terwijl u

later verklaart dat uw tante alles had geregeld en hij geen andere keuze had dan te aanvaarden dat hij voor zijn dochter zou instaan (gehoorverslag CGVS dd 23.09.2013 p.8). Het is uiterst opmerkelijk dat voor u blijkbaar niet duidelijk is hoe hij de situatie inschatte. Vervolgens bent u niet eenduidig over de verblijfplaats van uw man toen u zwanger werd. Waar u eerst verklaart dat hij in Liberia was op dat moment (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.13), verklaart u later dat hij voor een tijdje naar het dorp was (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.24-25 en dd 23.09.2013 p.4). Verder vertelt u dat uw moeder niet wist dat u zwanger was op het moment dat u naar Mamou vertrok om een behandeling te krijgen om gemakkelijker zwanger te worden (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.13). Dat terwijl u later verklaart dat zij dit reeds te weten kwam toen u haar vergezelde naar het ziekenhuis en u daar onwel werd en door een dokter werd onderzocht (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.18 en dd 23.09.2013 p.7). **Het feit dat u er niet in slaagt uw verhaal in verband met het verloop van uw zwangerschap coherent te brengen zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid ervan opnieuw ernstig in het gedrang komt. Het geheel van bovenstaande argumenten leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor uw echtgenoot of uw oom ten gevolge van een buitenechtelijke relatie of buitenechtelijk kind. U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een dochter had uit een buitenechtelijke relatie en u dit al die tijd voor uw vermeende echtgenoot verborgen kon houden.**

Uw algehele geloofwaardigheid wordt bovendien nog verder ondermijnd door uw verklaringen omtrent de besnijdenis die u dreigde opnieuw te ondergaan. U verklaart dat uw echtgenoot en uw oom samen beslisten om u opnieuw te besnijden nadat ze hadden ontdekt dat u reeds een dochter had. Ze wilden u besnijden zodat u niet langer in mannen zou geïnteresseerd zijn en om u te straffen voor uw gedrag (gehoorverslag CGVS dd 19.08.2013 p.20 en p.27-26). Aangezien er vanuit bovenstaande argumentatie geen geloof kan worden gehecht aan uw buitenechtelijke relatie en uw buitenechtelijk kind, vervallen ook de omstandigheden waarin uw echtgenoot of oom een tweede besnijdenis zouden eisen. Bovendien kan er dienaangaande gewezen worden op de informatie die beschikbaar is bij het Commissariaat-Generaal en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les mutilations génitales féminines – april 2013). Daaruit blijkt dat herbesnijdenis enkel voorkomt in twee specifieke gevallen en dit enkel en alleen tijdens het genezingsproces van de eerste besnijdenis. Dit komt namelijk enkel voor wanneer na een medische besnijdenis de familie niet tevreden is over wat er werd weggesneden en het meisje vervolgens op traditionele wijze laat besnijden. Of wanneer een 'leerling-besnijdster' het werk volgens haar opleider niet grondig genoeg deed. Dit wordt overigens enkel gevraagd zodat zij zou voldoen aan de normen. Dat uw echtgenoot zou eisen dat u wordt herbesneden zodat u niet zoveel meer van mannen zou houden (gehoorverslag CGVS p.27) is in het licht van deze informatie volledig onrealistisch. Deze benadrukt immers dat er geen gevallen bekend zijn waarbij een echtgenoot de herbesnijdenis van zijn echtgenote zou eisen. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn bedreigingen aan uw adres en van uw vrees voor uw leven. Het medisch attest waarin wordt bevestigd dat u wel degelijk een besnijdenis van het type 1 onderging, wat hier niet ter discussie staat. Dit attest kan echter niet verduidelijken wanneer en onder welke omstandigheden u deze besnijdenis onderging en toont evenmin aan dat u diende te vrezen voor een herbesnijdenis.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag, noch ter bevestiging van uw identiteit, nationaliteit of reisroute.

Bijgevolg kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u in uw land van herkomst zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de veiligheidstroepen van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van de parlementsverkiezingen. **Deze verkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013 en er viel sindsdien geen enkel belangrijk incident te melden.** De voorlopige resultaten geven de regeringspartij als overwinnaar aan. De klachten van de oppositie over ongeregelde verkiezingen worden momenteel onderzocht door het Hoogerechtshof. Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. **Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan aan van een gewapend conflict.** Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet

geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen enkele gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen, moeten we derhalve wel besluiten dat we in Guinee momenteel niet in een situatie zitten die onder het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarade van de landen, COI Focus "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster vluchtte uit schrik voor de represailles van haar familie, in het bijzonder van haar echtgenoot, omwille van haar overspelige relatie en buitenechtelijk kind. Zij kon geen beroep doen op de politie, omdat die niet tussenkomt in familiale aangelegenheden, hetgeen blijkens diverse officiële bronnen conform is aan de algemene situatie in Guinee. Zij kon niet terecht bij haar vriend (C.-I.J.), die verdween nadat hij in mekaar was geslagen en zijn huis vernield was door haar echtgenoot. Zij kon evenmin terecht bij haar moeder en tante omdat die dan zelf ernstige problemen zouden krijgen.

Aangezien verzoekster gedwongen werd te huwen met een man die 65 jaar oud is en meerdere echtgenotes heeft, kon zij hieraan niet ontsnappen via een echtscheiding. Een echtscheiding zou nooit worden aanvaard door haar of zijn familie, noch door de Peulstam en evenmin dat zij zou gaan samenwonen met haar vriend (C.-I.J.) aangezien zij voorheen een overspelige relatie hadden waaruit een buitenechtelijk kind was voortgekomen. Bovendien vreesde verzoekster problemen te veroorzaken voor haar moeder en tante indien zij aan het gedwongen huwelijk zou ontsnappen, hetgeen door het CGVS geenszins wordt weerlegd.

Uit het landrapport waarnaar het CGVS verwijst, blijkt niet dat gedwongen huwelijken slechts een zeer marginaal fenomeen zouden zijn in Guinee, hetgeen ook door andere officiële rapporten wordt bevestigd. Indien daarenboven de echtscheiding zou kunnen plaatsvinden zonder enig probleem, zou er in Guinee helemaal geen sprake meer zijn van de praktijk van het gedwongen huwelijk, daar vrouwen zo'n huwelijk onmiddellijk zouden kunnen laten ontbinden. Dit blijkt ook uit het landrapport waarnaar het CGVS verwijst. Vrouwen hebben ook vaak teveel schrik om over te gaan tot de eigenlijke scheiding. Verzoekster kon bovendien niet rekenen op bemiddeling van haar familie ten einde aan het gedwongen huwelijk te ontsnappen, daar de rol van haar moeder door diens huwelijk met verzoeksters oom marginaal geworden was.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij steeds van haar dochter is blijven houden en dat haar moederinstinct primeerde op het gevaar. Pas na de terugkeer van haar vriend en haar dochter naar Guinee, heeft zij haar voor het eerst teruggezien. Zij wou vervolgens haar moeder laten zien wat voor een flinke meid zij op de wereld had gezet. Het loutere feit dat een moeder haar eigen dochter wil zien, ondanks het gevaar dat men zou kunnen ontdekken dat het om een buitenechtelijk kind gaat, kan bezwaarlijk tegen verzoekster gebruikt worden. Haar emoties op dat ogenblik kunnen niet worden afgedaan als irrationeel of impulsief.

Verder meent verzoekster dat zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het verloop van haar zwangerschap. Hetzelfde geldt voor de afspraken die werden gemaakt omtrent de vraag wie voor het kind zou zorgen na de geboorte ervan: er is een gesprek geweest tussen haar vriend (C.-I.J.) en haar tante in afwezigheid van verzoekster, waarbij beslist werd dat (C.-I.J.) voor het kind zou zorgen. Na de geboorte meldde hij dat hij het dochttertje aan zijn moeder zou afgeven om ervoor te zorgen. Waarom zou verzoekster haar dochter aan (C.-I.J.) overhandigen als zij niet op voorhand wist dat hij ervoor zou zorgen? (C.-I.J.) is daarenboven inderdaad meegegaan naar verzoeksters moeder. Indien hij niet was meegegaan, had hij niet geslagen kunnen worden door verzoeksters echtgenoot.

Betreffende haar vrees voor herbesnijdenis, verwijst verzoekster naar de SRB over vrouwelijke genitale verminking in het administratief dossier en stelt zij dat een herbesnijdenis wel mogelijk is indien de familie niet tevreden is over het resultaat van de eerste besnijdenis, hetgeen *in casu* het geval was. Bovendien waarschuwt het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) dat de informatie in deze SRB geenszins betrouwbaar is.

2.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: het rapport “*Anfragebeantwortung zu Guinea: Zwangsehen und Gewalt gegen Frauen*” van ACCORD van 12 maart 2012 (stuk 3) en de “*Analyse des subject related Briefing sur les mutilations génitales féminines (MGF) et le mariage en Guinée*” van het BCHV van oktober 2012 (stuk 4).

2.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de repliek van de commissaris-generaal op de brief van het BCHV met betrekking tot de informatie van CEDOCA over genitale verminking in Guinee van 17 december 2012 (bijlage 1).

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad merkt op dat verzoekster, behalve een medisch attest waaruit blijkt dat zij een besnijdenis type 1 ondergaan heeft, geen enkel document ter staving van haar asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst of aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster verwijst naar een algemeen rapport aangaande de situatie van vrouwen in Guinee (verzoekschrift, stuk 3), merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat deze informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geveiseerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Waar verzoekster de kritiek bijbrengt die door het BCHV werd geleverd op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde SRB's inzake vrouwelijke genitale verminking en het huwelijk in Guinee (zie map 'Landeninformatie') (verzoekschrift, stuk 4), dient opgemerkt dat uit de

door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde bijlage blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door het BCHV gemaakte opmerkingen. Aldus toont de kritiek van het BCHV niet aan dat de informatie in voormelde SRB's achterhaald of foutief zou zijn.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande huwelijken in Guinee (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat gedwongen huwelijken in Guinee een marginaal fenomeen zijn geworden dat nog slechts voorkomt bij zeer jonge meisjes op het platteland en uit een traditionele familie. Uit deze informatie blijkt tevens dat aan een huwelijk in Guinee normaliter een fase van uitgebreide onderhandelingen tussen de betrokken families plaatsvindt, waarbij het meisje via haar moeder wordt betrokken. Verzoekster beweert dat zij op 30 januari 2006 gedwongen werd uitgetrouwd (gehoorverslag CGVS 19 augustus 2013 (hierna: gehoorverslag I), p. 8). Zij was op dat moment bijna twintig jaar oud en woonde in Conakry (gehoorverslag I, p. 3, 5 en 6-7). Verder verklaarde verzoekster dat zij (C.-I.J.), de man met wie zij een buitenechtelijke relatie en een buitenechtelijk kind zou gehad hebben, reeds leerde kennen in 2004 en dat zij gevoelens had voor deze man (gehoorverslag CGVS 23 september 2013 (hierna: gehoorverslag II), p. 2 en 4). In het licht van verweerders voormelde informatie over huwelijken in Guinee is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekster geen enkele keer (C.-I.J.) naar voren schoof als alternatieve huwelijkskandidaat (gehoorverslag I, p. 22). Dit klemt des te meer daar verzoekster stelt dat zij dit niet durfde (gehoorverslag I, p. 22), terwijl zij toch gedurende haar huwelijk met een man waarvan zij beweert dat deze erg streng is (gehoorverslag I, p. 9-10), erin zou geslaagd zijn om haar vriend (C.-I.J.) drie tot vier keer per week te zien (gehoorverslag I, p. 23). Het is weinig aannemelijk dat verzoekster nog op twintigjarige leeftijd gedwongen werd uitgetrouwd, daar zij niet op het platteland leefde of aantoonde afkomstig te zijn uit een traditionele familie. De Raad merkt nog op dat verzoekster daarenboven niet precies weet hoe oud haar echtgenoot is en niet verder komt dan een schatting van "plusminus 65 jaar", hoewel zij reeds sinds januari 2006 met hem gehuwd zou zijn (gehoorverslag I, p. 9), hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar gedwongen huwelijk.

Waar verzoekster aanvoert dat zij niet aan haar huwelijk kon ontsnappen en verwijst naar haar gehoorverslagen, dient opgemerkt dat het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen niet de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen. Waar verzoekster verwijst naar een passage uit de SRB over huwelijken in Guinee waaruit zij afleidt dat gedwongen huwelijken geen marginaal fenomeen zouden zijn in Guinee, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster hier een selectieve lezing van deze SRB hanteert, gelet op het grote aantal andere bronnen die in de SRB werden opgenomen en die verzoekster onvermeld laat. Verweerder merkt tevens terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, gelet op de problemen die zij doorheen haar asielaanvraag aanhaalt en de informatie dienaangaande in voormelde SRB, verklaart geen kennis te hebben van organisaties die zich inzetten ter verdediging van de rechten van vrouwen en die eveneens juridische bijstand verlenen aan vrouwen die dit wensen, ook in geval van echtscheiding (gehoorverslag I, p. 24). Gelet op het feit dat verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot regelmatig voor langere tijd afwezig was, dat zij een buitenechtelijke relatie en een buitenechtelijke zwangerschap en hieruit voortkomende dochter gedurende meerdere jaren voor hem verborgen kon houden (gehoorverslag I, p. 23 en 25), is het geheel niet aannemelijk dat verzoekster geen enkele poging ondernam om zich van haar echtgenoot te verwijderen.

Vervolgens dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat zij vier maanden na de geboorte van haar buitenechtelijke dochter in 2007 deze dochter aan de vader afstond en pas in 2012 terug contact had met haar dochter (gehoorverslag I, p. 12). Verzoekster zou dan met haar dochter naar haar moeder gegaan zijn, waarna zij op de terugweg in de file werd geconfronteerd met haar echtgenoot en waarbij deze te weten kwam dat verzoekster een buitenechtelijke relatie heeft gehad waaruit een buitenechtelijk kind is voortgekomen (gehoorverslag I, p. 19-20). Het is in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster na haar dochter gedurende vier à vijf jaar niet te hebben gezien, deze dochter meteen zou meenemen naar haar moeder en als dusdanig zou voorstellen. Dergelijk roekeloos gedrag is niet te rijmen met haar bewering dat haar echtgenoot en haar oom, die met haar moeder een leviraatshuwelijk aanging, dermate streng zijn dat zij niet aan het beweerd gedwongen huwelijk met haar echtgenoot kon ontsnappen. De emoties die met het moment van weerzien gepaard gaan, kunnen dergelijk roekeloos gedrag evenmin verklaren. Daarenboven is het evenmin aannemelijk dat verzoekster enerzijds verklaarde dat (C.-I.J.) voor haar een grote steun was (gehoorverslag II, p. 4 en 5) en anderzijds zou verzoekster tussen haar bevalling en het weerzien van haar dochter geen enkel contact meer gehad hebben met (C.-I.J.) en met haar dochter, terwijl zij sinds haar vertrek uit Guinee evenmin een poging ondernam om met hen in contact te komen daar zij verklaarde slechts eenmaal met haar tante contact te hebben gehad sinds haar aankomst in België (gehoorverslag I, p. 14 en gehoorverslag II, p. 2 en 9).

Deze incoherente en ongeloofwaardige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden dient opgemerkt (i) dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat haar echtgenoot in Liberia verbleef op het moment dat zij zwanger werd (gehoorverslag I, p. 13), terwijl zij later verklaarde dat hij op dat moment een tijdje naar het dorp was (gehoorverslag I, p. 24-25 en gehoorverslag II, p. 4); (ii) dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat (C.-I.J.) zelf voorstelde om hun dochter naar zijn moeder te brengen na de bevalling (gehoorverslag I, p. 24), terwijl zij later verklaarde dat haar tante geregeld had wat er na de bevalling met het kind diende te gebeuren (gehoorverslag II, p. 8) en verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan een loutere *post factum*-verklaring die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen; (iii) dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat haar moeder niet wist dat verzoekster zwanger was wanneer zij naar Mamou vertrok om gemakkelijker zwanger te kunnen geraken (gehoorverslag I, p. 13), terwijl zij later verklaarde dat haar moeder haar zwangerschap reeds te weten kwam wanneer zij samen bij de dokter waren waar verzoekster onwel werd en onderzocht werd (gehoorverslag I, p. 18). Bovendien verklaarde verzoekster aanvankelijk dat haar vriend (C.-I.J.) verzoekster en haar dochter niet vergezelde naar haar moeder, terwijl zij later verklaarde dat hij wel aanwezig was bij het gezelschap dat naar verzoeksters moeder ging en achteraf in de file door verzoeksters echtgenoot geconfronteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Verzoekster bevestigt in onderhavig verzoekschrift slechts één versie van deze tegenstrijdigheid, hetgeen de tegenstrijdigheid zelf niet kan opheffen. Dit geheel aan tegenstrijdigheden doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, te meer daar zij betrekking hebben op cruciale elementen van dit relaas.

Wat betreft verzoeksters vrees voor herbesnijdenis, dient opgemerkt dat uit verweerders informatie over vrouwelijke genitale verminking in Guinee, toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat een herbesnijdenis in Guinee slechts voorkomt in twee specifieke gevallen, telkens tijdens het genezingsproces van de eerste besnijdenis. Met name wanneer de familie ontevreden is over de eerste besnijdenis in het ziekenhuis en toch opteert voor een traditionele besnijdenis, of wanneer de eerste besnijdenis gebeurde door een "leerlinge-besnijdstster" en de opleidster het werk niet grondig genoeg acht. Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoren op het CGVS dat zij een herbesnijdenis vreest omdat haar echtgenoot en haar oom haar willen straffen en haar verlangen naar andere mannen willen wegnemen, nadat zij verzoeksters vermeende overspel ontdekten (gehoorverslag I, p. 20 en 26-27). Gelet op de voormelde informatie van verweerder aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, is het niet aannemelijk dat verzoekster een herbesnijdenis zou moeten ondergaan omwille van en onder de omstandigheden zoals die door haar geschetst werden. Dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift plots aanvoert dat zij een herbesnijdenis zal moeten ondergaan omdat haar familie niet tevreden is over haar eerdere besnijdenis, is niet dienstig, daar zij dit nooit aanhaalde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 14) en evenmin tijdens haar gehoren op het CGVS. Deze tegenstrijdigheid inzake haar verklaringen aangaande de reden voor haar herbesnijdenis doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de "COI Focus Guinee – De situatie op het gebied van de veiligheid" van 31 oktober 2013, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Bovendien blijkt dat de situatie na de verkiezingen van 28 september 2013 relatief rustig is gebleven. Verzoekster brengt verder geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS